

die gelijk eene zegenrijke belofte over geheel de schepping uitgegoten lag. — Ik zie weer de palmen wuiven, terwijl de tonen van het lied door hunne groene vederkronen ruischen en de morgenwind de klanken opwaarts voert als wilde hij deze hulde uit kindermonden naar boven dragen, naar den troon der eindelooze Majesteit! — Ik voel weer op nieuw den verrassend pijnlijken en verbijsterenden indruk, die ons beving toen het plotseling losbrekende kanongebulder den vromen zang met zijn zwaren bas begeleidde, toen die sombere tonen, die van zoo gansch andere zaken als van godheid en liefde spraken, daar tusschen trilden. De doffe geluiden zongen van verminkten en stervenden, die daar verspreid lagen te zieldogen in rijstvelden en in bosschen; van den smartelijken doodstrijd en den laatsten snik; van blinde kogels, die naar alle zijden verderf uitbraken; van lijken en bloedplassen; van gekromde vingers en verglaasde oogen; van den rondmaaienden doodsengel en zijn oogstfeest.

En wederom rinkelden de vensters en dreunde de grond, wederom gluurden de nieuwsgierige kinderoogen naar buiten, naar de terugkeerende, met zweet en bloed bedekte, door stof en kruitdamp onherkenbare soldaten; naar de eindelooze nasleep van tandoes, doorbuigende onder het gewicht van lijken en gewonden, die sombere zeildoekzakken, rood gekleurd en bezoedeld door groote plekken van geronnen bloed.

Welke tooneelen! — welke indrukken voor het jong gemoed! — welk eene jeugd! —

Eene zachte, vriendelijke stem wekte mij op dit oogenblik

En wederom rinkelden de vensters